

Sygn. akt: I C 1604/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

7 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	protokolant sądowy Katarzyna Kozłowska

po rozpoznaniu 7 czerwca 2019 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa B. T.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda B. T. 1000 zł (tysiąc złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 11 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od powoda B. T. na rzecz strony pozwanej (...) S.A. w W. 101,95 zł (sto jeden złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu części poniesionych kosztów procesu,

IV. zwraca powodowi B. T. 14,15 zł (czternaście złotych piętnaście groszy) jako niewykorzystaną zaliczkę na koszt opinii biegłego.

UZASADNIENIE

14 czerwca 2018 roku powód B. T. złożył do Sądu Rejonowego w Nysie pozew o zapłatę, w którym zażądał zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. 3000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 11 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty. Dodatkowo zażądał zasądzenia od pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych oraz uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że B. T. został poszkodowany w wypadku komunikacyjnym 10 kwietnia 2018 roku, a pojazd sprawcy ubezpieczony był u pozwanego. Powód w następstwie tego zdarzenia drogowego doznał obrażeń ciała w postaci: powierzchownego urazu szyi, stłuczenia barku i ramienia lewego, a nadto urazu psychicznego. B. T. bezpośrednio po wypadku komunikacyjnym ratownik medyczny pogotowia ratunkowego udzielił pierwszej pomocy, a następnie poszkodowany trafił na Szpitalny Oddział Ratunkowy Zespołu (...) w N.. Tam udzielono mu porady lekarskiej i przeprowadzono badanie fizykalne. Wypisano go z zaleceniami spoczynkowego trybu życia, zażywania leków przeciwbólowych, podjęcia dalszego leczenia w Poradni Urazowo – Ortopedycznej, a także intensywniej rehabilitacji w poradni specjalistycznej. W obecnej sytuacji powód nie jest w stanie normalnie funkcjonować, nie

powrócił do pełnej sprawności psychofizycznej. Odczuwa bóle głowy, uskarża się na zaburzenia snu i koncentracji, szумы w uszach, lęk przed poruszaniem się środkami transportu, dlatego zmuszony jest do zażywania leków, co utrudnia prowadzenie normalnego trybu życia. Stan zdrowia wpłynął na pogorszenie kondycji psychicznej, powód odczuwa dyskomfort w życiu. B. T. w następstwie przedmiotowego wypadku komunikacyjnego stał się osobą nerwową, zmęczoną. Przed tym zdarzeniem drogowym nie uskarżał się na problemy zdrowotne, prowadził aktywny tryb życia. Pomimo zgłoszenia powyższego (...) S.A. z siedzibą w W. przyznał i wypłacił powodowi kwotę 500 zł tytułem zadośćuczynienia, która zdaniem B. T. jest niewspółmiernie niska do doznanej krzywdy. Powód dodatkowo wyjaśnił, iż domaga się odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia następnego po upływie trzydziestodniowego ustawowego terminu od dnia zgłoszenia szkody, co nastąpiło 11 maja 2018 roku.

W odpowiedzi na pozew z 20 lipca 2018 roku (k. 39-41) strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych i uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew (...) S.A. z siedzibą w W. potwierdził swoją odpowiedzialność za szkodę osobową spowodowaną zdarzeniem drogowym z 10 kwietnia 2017 roku, co skutkowało przyznaniem i wypłaceniem powodowi w następstwie przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego kwoty 500 zł tytułem zadośćuczynienia. Dalej pozwany podniósł, iż B. T. nie nosił kołnierza ortopedycznego, tylko zażywał ogólnodostępne leki przeciwbólowe. Lekarz orzecznik (...) S.A. z siedzibą w W. nie stwierdził wystąpienia u powoda uszczerbku na zdrowiu. Pozwany zwrócił także uwagę, iż B. T. w następstwie tego wypadku komunikacyjnego doznał obrażeń o charakterze powierzchownym i przemijającym, których leczenie zostało zakończone pozytywnie.

Na rozprawie 14 września 2018 r. (k. 47, 49) pełnomocnik powoda sprostował datę wypadku wskazaną w pozwie i podał, że wypadek miał miejsce 10 kwietnia 2017 r. Nadto podtrzymał żądanie pozwu w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

10 kwietnia 2017 roku na drodze krajowej nr (...) w gminie D. P. S. kierując samochodem ciężarowym marki M. o nr rejestracyjnym (...) spowodował kolizję drogową – najechał na unieruchomiony samochód osobowy marki F. o nr rejestracyjnym (...), w którym znajdował się jako kierujący B. T.. Przyczyną tego zdarzenia drogowego było niezachowanie bezpiecznej odległości między pojazdami. Samochód ciężarowy marki M. ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej był u strony pozwanej – ubezpieczenie stwierdzono polisą (...) nr (...). Sprawca kolizji drogowy został ukarany mandatem karnym. W chwili zdarzenia uczestnicy byli trzeźwi, a kierujący posiadali stosowne uprawnienia do kierowania pojazdami.

Dowód: notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym z 10 kwietnia 2017 roku k. 11-12.

Samochód powoda został uderzony w tył, pojazd powoda uderzył w pojazd poprzedzający, a ten w następny pojazd. Powód sam opuścił swój pojazd i po wyjściu nie odczuwał żadnych dolegliwości. Dopiero po chwili zrobiło mu się słabo. Na miejsce wypadku komunikacyjnego z 10 kwietnia 2017 roku zostało wezwane pogotowie ratunkowe i straż pożarna. Ratownik medyczny udzielił pierwszej pomocy B. T. – założył mu kołnierz ortopedyczny i kazał usiąść. Następnie powód został zbadany w karetce i miał być przewieziony do szpitala w O.. Powód nie chciał jechać do szpitala w O.. Z miejsca zdarzenia zabrała go brat i zawiózł powoda do domu. W domu powodowi zrobiło się słabo i żona zawiozła go na Szpitalny Oddział Ratunkowy Zespołu (...) w N., gdzie rozpoznano u niego stłuczenie barku i ramienia lewego. Dodatkowo B. T. zgłaszał pobolewania szyi. Przepisano powodowi leki przeciwbólowe oraz zalecono kontrolę w poradni urazowo-ortopedycznej.

13 kwietnia 2017 roku ortopeda zalecił B. T. noszenie kołnierza ortopedycznego przez 7 do 10 dni, rehabilitację, kontrolę neurologiczną oraz pomoc psychologa.

Wykonane 14 kwietnia 2017 roku badanie USG jamy brzusznej powoda nie wykazało nieprawidłowości.

Bezpośrednio po wypadku komunikacyjnym z 10 kwietnia 2017 roku powód odczuwał takie emocje jak szok, rozpacz. B. T. skarży się na bóle lewego barku oraz brzucha, drętwienie lewej dłoni i stopy. Podczas kierowania odczuwa lęk, gdy samochód ciężarowy znajduje się bezpośrednio za pojazdem powoda.

Dowody: karta udzielonej kwalifikowanej pierwszej pomocy z 10 kwietnia 2017 roku k. 13, karta medycznych czynności ratunkowych z 10 kwietnia 2017 roku k. 14, karta informacyjna z 10 kwietnia 2017 roku k. 15, zaświadczenie lekarskie z 13 kwietnia 2017 roku k. 17-18, wynik badania USG jamy brzusznej z 14 kwietnia 2017 roku k. 16, przesłuchanie powoda B. T. k. 47-48, 49.

Pismem z 2 maja 2018 roku szkoda wynikająca z wypadku z 10 kwietnia 2017 r. została zgłoszona przez powoda (...) S.A. z siedzibą w W.. Powód domagał się kwoty 30 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 460 zł tytułem zwrotu kosztów związanych z wypadkiem komunikacyjnym.

Pozwany ubezpieczyciel w piśmie z 11 maja 2018 roku potwierdził przyjęcie zgłoszenia szkody wysuniętego przez B. T..

Lekarz orzecznik pozwanej nie stwierdził u powoda wystąpienia uszczerbku na zdrowiu.

(...) S.A. z siedzibą w W. w związku z przeprowadzonym postępowaniem likwidacyjnym przyznał i wypłacił B. T. 500 zł tytułem zadośćuczynienia decyzją z 30 maja 2018 roku.

Dowody: zgłoszenie szkody z 2 maja 2018 roku wraz z potwierdzeniem nadania k. 19-22, pismo pozwanego z 11 maja 2018 roku k. 23-24, pismo pozwanego z 30 maja 2018 roku k. 25-26, akta szkody nr (...) k. 91-136.

U powoda w następstwie zdarzenia drogowego z 10 kwietnia 2017 roku rozpoznano uraz skrajny kręgosłupa szyjnego bez ograniczeń ruchomości oraz bez objawów korzeniowych, a nadto uraz lewego stawu barkowego bez następstw. W wyniku tego zdarzenia B. T. nie doznał trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Powód bezpośrednio po zdarzeniu nie wymagał pomocy innych osób. Przebyte urazy w następstwie zdarzenia drogowego z 10 kwietnia 2017 roku nie spowodują w przyszłości powstania nowych zmian lub schorzeń. Nie stwierdzono także u powoda wystąpienia jakichkolwiek zaburzeń funkcji ruchowej lub podporowej kręgosłupa szyjnego.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii S. G. z 5 grudnia 2018 roku k. 58-60.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało częściowo na uwzględnienie, tj. do kwoty 1000 zł.

Odpowiedzialność pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. wynika z art. 822 § 1 k.c., art. 436 § 1 k.c., art. 435 § 1 k.c., art. 444 § 1 zd. 1 k.c. oraz art. 445 § 1 k.c., jak i z przepisów ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

W świetle art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. O zgłoszonym roszczeniu zakład ubezpieczeń powiadamia niezwłocznie ubezpieczonego. Na podstawie art. 34 ust. 1 tejże ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Z kolei art. 14 ust. 1 w/w ustawy stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Na podstawie art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny.

Przepis art. 444 § 1 zd. 1 k.c. stanowi, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Dodatkowo w myśl art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie stanowi formę rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą żądania jest doznana krzywda niemajątkowa w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami fizycznymi i psychicznymi pokrzywdzonego, wynikających z naruszenia dóbr osobistych, między innymi w postaci uszkodzenie ciała czy rozstroju zdrowia. Krzywda jest pojęciem nie poddającym się mierzeniu, zaś określenie jej rozmiaru zawsze ma charakter oceny. W tym zakresie Sąd musi się opierać na zasadach doświadczenia życiowego i w zakresie w jakim jest to możliwe na opiniach biegłych sądowych.

W orzecznictwie wskazuje się kryteria, którymi należy kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia i że z uwagi na charakter kompensacyjny musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną. Zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia, czy innymi słowy utrzymania jego wysokości w rozsądnych granicach, ma uzupełniający charakter w stosunku do kwestii zasadniczej, jaką jest rozmiar szkody niemajątkowej. Wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, przy uwzględnieniu skali i zakresu następstw uszkodzenia ciała i sytuacji życiowej poszkodowanego. Nie wolno jednak zapominać, że z drugiej strony zadośćuczynienie za doznaną krzywdę nie może prowadzić do nieuzasadnionego wzbogacenia po stronie osoby pokrzywdzonej.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dokumentach dołączonych przez obie strony procesu. Dla stwierdzenia doznanych obrażeń ciała powoda w następstwie wypadku komunikacyjnego z 10 kwietnia 2017 roku Sąd wziął pod uwagę przedłożoną dokumentację medyczną, a ponadto skorzystał z wiedzy specjalistycznej – biegłego sądowego z zakresu ortopedii. Sporządzona opinia biegłego sądowego, do treści której nie wniesiono zarzutów jest rzetelna i spójna, a zawarte wnioski poparte wiedzą i długoletnim doświadczeniem zawodowym biegłego sądowego. Nadto Sąd uznał za wiarygodny dowód z przesłuchania powoda, którego zeznania korespondują ze zgromadzonym w tym postępowaniu materiałem dowodowym. W ocenie Sądu przeprowadzony dowód osobowy wraz z pozostałymi uzupełniają się wzajemnie, a także tworzą spójną i logiczną całość. Sąd nie dopatrył się podstaw do podważenia ich wiarygodności. Przedłożone dowody dokumentarne, przeprowadzony dowód osobowy, a także sporządzona opinia biegłego sądowego pozwoliły Sądowi dokonać rekonstrukcji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych.

Odnosząc się do zasadności żądania pozwu Sąd uznał, że fakt zaistnienia wypadku komunikacyjnego z 10 kwietnia 2017 roku, a także udział w nim B. T. jako poszkodowanego to okoliczność bezsporna, udowodniona dodatkowo treścią notatki informacyjnej o zdarzeniu drogowym. Zebrana w niniejszej sprawie dokumentacja medyczna, jak i opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii potwierdziły, że powód w następstwie przedmiotowego wypadku komunikacyjnego doznał urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego bez ograniczeń ruchomości oraz bez objawów

korzeniowych, a nadto urazu lewego stawu barkowego bez następstw. U B. T. nie stwierdzono w wyniku z zdarzenia z 10 kwietnia 2017 roku wystąpienia trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Bezpośrednio po tym zdarzeniu drogowym ratownik medyczny pogotowia ratunkowego udzielił pierwszej pomocy powodowi, a następnie powód, kiedy źle poczuł się w domu trafił na Szpitalny Oddział Ratunkowy Zespołu (...) w N.. B. T. w dalszym ciągu skarży się na bóle lewego barku oraz brzucha, drętwienie lewej dłoni i stopy. Natomiast podczas kierowania odczuwa lęk, gdy samochód ciężarowy znajduje się bezpośrednio za jego pojazdem. Nie uszło również uwadze Sądu, że udział w zdarzeniu drogowym, gdzie dochodzi do nagłego zagrożenia dla życia i zdrowia, jest przyczyną ostrej reakcji na stres, tj. przemijającego zaburzenia o znacznym nasileniu. Rozwija się zwykle jako reakcja organizmu na wyjątkowy stres fizyczny lub psychiczny i ustępuje w ciągu kilku dni lub tygodni wraz z ustaniem działania czynnika stresogennego.

Mamy zatem udowodnioną w sprawie powstałą szkodę po stronie B. T. w związku z zaistnieniem zdarzenia drogowego z 10 kwietnia 2017 roku. Uwzględniając opisane powyżej okoliczności, a także wiek powoda (w chwili wypadku komunikacyjnego miał 37 lat), Sąd przyznał B. T. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę dodatkowo kwotę 1000 zł. Przyznana kwota zadośćuczynienia w ocenie Sądu nie może być poczytywana za wygórowaną. Zdaniem Sądu jest kwotą wyważoną, utrzymaną w rozsądnych granicach, umożliwiającą powodowi złagodzenie zaistniałych skutków wypadku komunikacyjnego z 10 kwietnia 2017 roku poprzez podniesienie standardu materialnego. A zatem, skoro samo zdarzenie drogowe, jak i jego skutki w postaci doznanych urazów ciała i towarzyszących im cierpień fizycznych i psychicznych były niezależne od B. T., to tym samym doznana krzywda wymaga rekompensaty pieniężnej, a zasądzona kwota tytułem zadośćuczynienia w ocenie Sądu chociaż częściowo łagodzi nieodwracalne przeżycia i cierpienia doznane przez powoda na skutek tego wypadku komunikacyjnego.

Kwotę 1000 zł Sąd zasądził na podstawie art. 481 k.c. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego liczonymi zgodnie z żądaniem pozwu od 11 czerwca 2018 roku, tj. od dnia następnego po dniu, w którym upłynął 30-dniowy termin zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Powód wraz ze zgłoszeniem szkody przedłożył dokumentację medyczną na dowód doznanych urazów ciała. Niewątpliwie zatem pozwany dysponował wszystkimi niezbędnymi danymi, co do rodzaju i charakteru obrażeń oraz urazów ciała, których doznał B. T. na skutek wypadku komunikacyjnego z 10 kwietnia 2017 roku. (...) S.A. z siedzibą w W. miał możliwość dokonania pełnej i rzetelnej oceny zasadności żądania powoda, który domagał się zadośćuczynienia w wysokości 30 000 zł. Nie czyniąc natomiast zadość uzasadnionemu, jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe żądaniu B. T., co do kwoty 1500 zł tytułem zadośćuczynienia, pozwany popadł w stan opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za który to stan powód jest w pełni uprawniony domagać się odsetek ustawowych. Niespełnienie świadczenia w pełnym zakresie ustalonym przez Sąd, skutkowało popadnięciem w opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za które to opóźnienie B. T. na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c. może domagać się odsetek ustawowych. Mianowicie przepis ten stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania uzasadnia art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone Sąd dokonał stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu. Powód wygrał sprawę w 33 %.

Na niezbędne koszty procesu po stronie powoda złożyło się: 150 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 900 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 485,85 zł tytułem kosztów opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii. Łączna wysokość kosztów poniesionych przez powoda to 1552,85 zł, a powództwo zostało uwzględnione w 33 %. Zatem w takim stosunku pozwany powinien zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty niezbędne dla dochodzenia swych praw przed sądem, czyli kwotę 512,44 zł.

Koszty poniesione przez pozwanego dla celowej obrony swych praw wyniosły 900 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie

opłat za czynności radców prawnych oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Łączna wysokość kosztów poniesionych przez pozwanego to 917 zł. (...) S.A. z siedzibą w W. wygrał sprawę w 67 %, czyli należy się pozwanemu od powoda kwota 614,39 zł.

Reasumując, na rzecz strony pozwanej od powoda zasądzono różnicę należnych kosztów procesu, czyli kwotę 101,95 zł (614,39 zł – 512,44 zł = 101,95 zł).

Ponadto Sąd nakazał zwrócić powodowi kwotę 14,15 zł tytułem różnicy pomiędzy uiszczoną zaliczką, a rzeczywistymi kosztami przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii. Rozstrzygnięcie w tym zakresie wyroku uzasadnia art. 84 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.